

Aksel Larsen: Mit parti stiller sig meget velvilligt overfor dette lovforslag; velviljen er så stor, at vi endda kunne tænke os at animere tinget og ministeren til at gå et betydeligt skridt videre, end lovforslaget gør. For at tage det rent konkret: vi har det, ligesom jeg forstår det ærede medlem hr. Johs. Christiansen har det, sådan, at vi godt kunne tænke os med det samme at bortskære den 3. arveklasse; jeg tror ikke, der ville ske nogen skade eller nogen uret derved, og det ville dog formentlig være både af stor praktisk betydning og også af en vis finansiell betydning; men det skal jeg komme ind på senere.

Jeg vil imidlertid sige, at vi kunne ønske, at ministeren havde overvundet sine, om jeg så må sige, nordiske betænkeligheder ved at fremsætte et lovforslag i overensstemmelse med kommissionens lovudkast af 1941. Såvidt jeg husker tilbage — for jeg indrømmer, jeg har ikke taget kommissionsbetænkningen frem og studeret den i de sidste dage — til 1946—47, da et tilsvarende lovforslag behandledes i landstinget, var det et yderst fornuftigt og rimeligt lovforslag, og jeg tror, det er beklageligt, at man standsede det — af grunde, jeg ikke er helt klar over — og ikke førte det igennem dengang. Den højtærede minister mener, at det vil være rimeligt at afvente nordiske forhandlinger om ensartede arveretsregler. Jeg er bange for, at det vil tage meget lang tid, før man når til et resultat, og jeg tror nu ikke, man ville præjudicere noget eller lave nogle ulykker, hvis vi allerede nu skred til en radikal forbedring og, hvis jeg må udtrykke det sådan, modernisering af arveretten her i Danmark. Jeg henstiller derfor til tingets og ministerens overvejelse, om man ikke burde gå noget videre, end man gør ved dette lovforslag, som jo blot indeholder lidt, der er plukket ud af kommissionsudkastet fra 1941 og af lovforslaget fra 1946—47.

Må jeg videre sige, at for mig er der ingen tvivl om, at de slægtninge, der ved en sådan lovændring afskæres fra legal arveret, fremtidig i arveafgiftsmæssig henseende må behandles som ubeslægtede, men det må formentlig være nødvendigt at fastslå det enten direkte i loven eller i betænkningen, således at der ikke kan være nogen tvivl om meningen.

Må jeg så endelig sige om det provenu til statskassen, der bliver af en sådan lovændring, og som måske ikke er stort, hvis man holder sig til det lovforslag, der foreligger her, men som ville blive større, hvis man gik ind på vor tanke om i hvert fald også at udelukke 3. arveklasse, at det er ganske urimeligt, at statskassen optræder som arving. Det ville være rimeligt, om der var fastsat bestemmelser om, hvad pengene skulle gå til, og vel at mærke sådanne bestemmelser, at pengene ikke gik til at aflaste staten for nogle af dens nuværende udgifter, men at man fandt et almennyttigt formål — og jeg har stor sympati for at anvende pengene til ungdommens uddannelse — et almennyttigt formål, som staten ikke i dette øjeblik afser penge til. Jeg synes, at man burde benytte lejligheden, hvor der nu foreslås foretaget en vis ændring i arveloven, til at indføre bestemmelser om, hvad de penge skal anvendes til, som staten arver. Efter den hidtidige diskussion her ved første behandling lader det jo til, at der er en udbredt sympati i tinget for sådanne bestemmelser, og jeg vil håbe, at vi når til et for alle parter acceptabelt resultat.

Viggo Starcke: Jeg har ikke ret meget at tilføje til det, de tidligere ordførere har sagt. Fra vor side er vi principielt tilhængere af testationsretten, hvorimod vi sætter den legale arveret i anden række, bortset fra de tilfælde, hvor der er forsørgeransvar. Vi ser imidlertid så realistisk på det, at vi erkender, at både familiefølelse og slægtsfølelse eksisterer. Når der i dette lovforslag foreslås ændringer i arveklasserne, er det vist rigtigt, at den tidligere gamle ættefølelse, som omfattede så fjerne slægtninge som descendenter af oldeforældre og tipoldeforældre, ikke længere er en realitet. Da dertil samtidig kommer de rent praktiske grunde, at det ved skifteretternes behandling af boer er kostbart, tidrøvende og meget besværligt at finde descendenter, som hører til 4. og 5. arveklasse, synes vi, det er rimeligt at ophæve 4. og 5. arveklasse.

Derimod synes jeg, det er både vilkårligt og upåkrævet at dele 3. arveklasse, således at man lader arveretten bestå for en del af 3. arveklasse, nemlig bedsteforældre, onkler og tanter, men at man ophæver den for fætre og kusiner. Det er nemlig faktisk så-